

Osa 3:

21.8.2005, La Lineassa, Gibraltarin kupeessa.

Olemme seilanneet viimeisen kuukauden Espanjan ja Portugalin rantoja. Maileja kotisatamasta Gibraltarille on lokiin kertynyt n. 1900. Sää on ollut kohtalaisen lämmin, mutta merivesi on ollut yllättävänkin kylmää pitkään. Merkittävä sekä ilman että meriveden lämpötilojen kohoaminen tapahtui Cascaisin kulmilla. Olemme olleet aika paljon ankkurissa ja useimmiten kauniiden maisemien keskellä. Kari on kalastanut meille makrilleja ja niitä on saatukin ihan riittävästi ja valmistettu mitä erilaisimmilla tavoilla. Viimeisen kuukauden erityisteemana voisi pitää kaasujahtia (nestekaasu). Sen eteen on kyllä tehty uskomattoman paljon töitä täysin tuloksetta! Sopivien tuulten tullen nostamme ankkurin ja suuntamme kohti Madeiraa ja Porto Santoa.

Alla otteita matkapäiväkirjasta viimeisen kuukauden ajalta:

22.7. Saimme edellisen markakertomuksen lähetetyksi. Kaupungilla kierrellessämme löysimme venetarvikekaupan, josta saimme ostetuksi Portugalin lipun ja paattiin lisää kalastustarvikkeita. Joimme myös ”maailman hitaimmat” Irish Coffeet – tilaaminen ja toimitus kestivät ikuisuuksia, onneksi ymmärsimme maksaa samalla kuin saimme juomat, muuten olisi kärsivällisyys jo loppunut! Illan hämärissä kiertelimme vanhassa kaupungissa keskiaikaisilla markkinoilla.

23.7. Harmaata, lämmintä. Kevyessä, loppumatkasta kiihtyvässä vastatuulella moottoroimme n. 8 tuntia Ria de Camariñasiin. Menimme ensin ankkuriin Mugian aallonmurtajan sisäpuolelle. Siellä oli kuitenkin niin ahdasta, että päätimme siirtyä loitommas. Ennen siirtymistämme näimme kuitenkin, kuinka belgialaiset pitivät kuria lapsilleen: Vieressämme oli belgialaisvene, jossa oli isä, äiti, 3-4-vuotiaat kaksospojat ja sylivauva. Tullessamme lapset keikkuivat veneen perätasolla ja kumiveneessä ilman pelastusliivejä. Katselin touhua hiukan huolissani, mutta myöhemmin selvisi, että lapset olivat kyllä

uimataitoisia. Kun muksuille tuli jotain pientä kähinää, äiti otti toisen syliinsä ja roikotti laidan yli, nosti sitten kuitenkin takaisin kannelle. Nahina loppui hetkeksi. Pian riita jatkui, ja äiti roikotti toista poikaa laidan ulkopuolella, irrotti pikkupojan vantin ympärille takertuneet sormet ja pudotti hänet mereen. Poika räpiköi perätasolle ja äiti auttoi hänet veneeseen. Ärripurri jäi siltä erää mereen... Siirsimme siis veneen uimarannan luo ankkuriin. Maisemat olivat kauniit ja katsellessamme avomerelle mietimme, minne mahtaisimme päätyä jos lähtisimme suoraan merelle päin. Tarkastimme asian kartasta, ja totesimme joutuvamme Grönlantiin!

24.7. Yöllä tuuli ja satoi aika kovasti. Ankkuri piti hyvin, mutta maininki keinutti venettä epämukavasti. Aamulla siirryimme lahden toiseen rantaan Camariñasiin. Siirtomatalla (n. 1,5 mailia) näimme matkan ensimmäiset delfiinit. Pilvistä, lämmintä 27 astetta. Jollailimme kaupunkiin ja klo 11 se oli juuri heräämässä sunnuntaipäivään: ensimmäisiä katukahviloita avattiin ja väkeä alkoi liikkua kaduilla. Kaupunki on pieni eikä mikään ”turistirysä”, mutta näimme ainakin neljä pikku kauppa, joissa myytiin nyplätystä pitsistä tehtyjä käsitöitä. Illalla iso parvi pikkukaloja parveili Erican ympärillä ja vesi näytti poreilevan kuin kiehuva vesikattila. Parven laidalla uiskenteli pää veden pinnalla suurempia kaloja, jotka kääntyivät aina kuin käskystä kaikki yhtä aikaa toiseen suuntaan niin että loiskahti. Lienevätkö jahdanneet näitä pienempiä kaloja?

25.7. Yöllä alkoi taas tuulla. Suomesta otettu tekstiviesti ennusti pohjoistuulta 5 m/s, totuus oli etelätuulta 10 – 19 m/s. Siirryimme aallonmurtajan suojaan ankkuriin ja hylkäsimme lähtösuunnitelmat tältä erää. Päivä oli puolipilvinen ja vaikka lämmittä varjossa oli 26 – 27 astetta, tuulen takia ei tuntunut lämpimältä. Espanjan opiskelu, pikkupyökki ja virkkaus olivat päivän ajanviete.

26.7. Tuuli ei hellittänyt ennen iltapäivää vähääkään Aamupäivällä siirsimme venettä lähemmäs aallonmurtajaa, koska ankkuri oli luistanut vähän. Siirtovaiheessakin tuulta oli 18 m/s. Huh! Iltapäivällä näimme jopa 20 m/s lukemat. Kävimme kaupungilla jollalla, ja ensimmäisen kerran paluumatkalla kastuimme täysin, toinen meni kuivemmin. Yritimme saada lisää nestekaasua, ja kaasupulloauton kuljettaja oli tavattoman avulias, mutta ilman kaasua jäimme silti. Satamakonttorissa oli ilmainen nettiyhteys, ja pikkupoikien pelien välissä saimme selville, että ehkäpä perjantaina tuulet olisivat suotuisat matkan jatkamiselle. Klo 20 tuuli oli jo hiipumassa, ja olimme toiveikkaita matkan jatkamisen suhteen jo aamulla. – Päivä oli lämmin mutta pilvinen, sadekuuroja saimme useaan otteeseen niskaamme.

27.7. Yöllä tuuli ja satoi edelleen. Välillä tuuli tuntui rauhoittuvan, aloittaakseen sitten uudelleen mekastuksensa. Aamulla Kari kävi lenkillä, minä kiertelin kaupungilla. Torilla oli markkinat, enimmäkseen vaatetavaraa, kenkiä, hedelmiä ja vihanneksia. Iltapäivällä läksimme uudelleen kaupungille käydäksemme kaupassa, mutta se oli kiinni – eikä missään tietoa aukioloajoista. Kiertelimme pikkukujia, joiden varrella oli todella vanhoja, asumattomia, raunioitumassa olevia rakennuksia uudenaikaisempien välissä. Yhden tällaisen vanhan talon pihassa oli aasi jauhamassa heiniä paalista. Löysimme myös muurien ympäröimän hautausmaan, joka poikkesi täysin meidän hautausmaistamme. Siellä oli paksuja muureja, joiden seinissä oli ”hautakivikyltit”, jotka oli koristeltu kukkasin ja pikku patsain. Kauppa ei auennut 2,5 tuntiin, kyllästyimme odottamaan ja läksimme veneelle. Enimmäkseen pilvinen päivä, välillä sadekuuroja, lämmintä kuitenkin.

28.7. Rauhallinen yö. Kävimme aamuilla kaupassa ja Yacht Clubilla säätä katsomassa, luvassa länsi- ja luoteistuulta. Yllättäen tuuli hiipui ja kääntyi jo puoliltapäivän – siis pikainen lounas ja menoksi! Satamassa tuuli vain 2 – 4 m/s, mutta heti ulkona 10 – 12 – 13 m/s. Purjeilla paineltiin (kuten lukuisat muutkin tuulenpitoon kyllästyneet), mutta sitten tuuli loppui ja jäljelle jäivät tavattoman korkeat ja välillä sekavatkin mainingit. Ankkuroimme Finisterren sataman aallonmurtajan taakse, hienojen maisemien ympäröiminä. Etelässä oli avomerta silmäkantamattomiin, muissa suunnissa korkeita vuoria. Ankkurointiseuramme oli taas varsin kansainvälistä: Ranska, Englanti, Hollanti, USA. Päivälämpötila 21 – 23 astetta, ilmapuntari nousussa. – Illalla satoi taas.

29.7. Tyyni yö. Aamulla satoi, mutta vähitellen sää alkoi kirkastua. Melkein heti lähtömme jälkeen yksinäinen pikku delfiini leikki Erican kanssa sukellellen sen alta ja loiskutellen vuoron perään sen molemmin puolin. Hieno purjehdus Portosiniin, kauniiseen Ria de Murosin lahteen. Aurinkokin alkoi taas paistaa. Satamamaksu tuntui kalliilta, 23,60€. Kävimme suihkussa koko rahan edestä ;) Kävelimme

kaupungilla, maisemat olivat kauniit kuten myös todella vanhalta näyttävä kirkko ja hautausmaa – muuta nähtävää ei oikeastaan ollutkaan. Teimme ruokaostokset pienempien supermarketista – muuta emme löytäneet. Iltakävelyllä kiipesimme leirintäalueen reunalle ylös rinteelle - hienot näköalat! Olimme tulleet laituriin vedentankkauksen takia, ja vettä meni todella vähän. Totesimme, että seuraavan kerran menemme laituriin, kun vesi loppuu – saapa nähdä!

30.7. Aurinkoinen, viileä (18 astetta) aamu, päivä kyllä lämpeä edetessään. Hienon-hieno purjehdus Ria de

Pontevedraan, kaikki purjeet, genaakkeri mukaan luettuna, pääsivät vuorollaan töihin. Kolme komeaa makrillia saatiin veneeseen asti – ne karanneet vasta isoja olivatkin;) Ankkurointipaikka etsitytti itseään hiukan, mutta löytyi - ja hieno - uimarannan luota paikallisten sunnuntaipäivää viettävien veneiden joukosta. Illan tullen jäimme yksin nauttimaan herkullista makrilli-perunapaistosta. Näkymät lahdelle olivat kauniit ja kun ilta alkoi hämärttää, valonauhat koristivat rantoja. Ihastelimme maisemaa kynttilän valossa puolille öin.

31.7. Aurinkoista, lämmintä. Hieno purjehdus Ria de Vigoon. Ajattelimme mennä Cangasin kalasatamaan ankkuriin, mutta koska sen ei näyttänyt houkuttelevalta, palasimme takaisinpäin Bajon-uimarannan luo. Ankkurissa oli aika paljon veneitä, suurin osa paikallisia. Ottaessamme päivätorkkuja sitloorassa, Erican kylkeen koputettiin. Vieressämme oli kumivene, josta selitettiin meille kovasti jotain – vihdoinkin ymmärsimme yhteisen kielen puutteesta huolimatta, että ankkurimme oli pettänyt ja olimme ajalehtimassa merelle päin. No, ankkuroimme uudelleen ja nyt ankkuri piti. Karin kiikaroidessa (sattumoisin, kuten aina, kipparin tarkennus) rannalle hän havaitsi meidän olevan

nakurannan edessä. Illalla piipahdimme (vaatteet päällä) olusilla rannan kuppilassa.

1.8. Aurinkoinen, mutta viileähkö (18 – 21 astetta) purjehdus hurjaa haipakkaa. Meriveden lämpötila oli vain n. 13 astetta. Vuoret rannoilla olivat todella kauniita! Tarkoitus oli ensin mennä Viana de Castiloon, mutta jatkoimme kuitenkin matkaa Póvoa de Varzimiin (Portugali). Laituriin kiinnittymisessä oli hiukan hankaluuksia kovan tuulen ja ahtaiden paikkojen vuoksi. Satamassa oli myös yksi suomalais- ja kaksi ruotsalaisvenettä.

2.8. Aurinkoista, lämmintä. Pyöräilimme kaupungilla ja kävimme kirjastossa katsomassa sähköpostit ja säätiedot sekä ”kauppahallissa”. Hallissa asiointi oli omituista, kun vierekkäin oli aivan samanlaisia vihanneksia ja hedelmiä, jotka olivat eri kauppiaan. Ostimme myös kolme kyljystä, hinta yhteensä 1,16€. Emme olleet uskoa korviamme! Palattuamme suomalaisveneen väki kävi meitä tervehtimässä ja toi tervetulleina tuliaisina muutaman viikon vanhoja Hesareita ja Iltasanomia. Niitä oli mukava lueskella seuraavina päivinä. Pyöräilimme supermarketiin – siellä ruoka ei ollut lainkaan niin edullista kuin hallissa.

3.8. Aurinkoista, lämmintä. kippari teki aamupäivällä huoltohommia, minä pesin pikkupyykkiä. Pyöräilimme taas supermarketissa. Iltapäivällä läheisen saksalaisveneen kippari lähti autolla käymään

kaasukaupassa ja otti meidät mukaan. 18 vuotta Brasiliassa asuneena hän osasi kieltä ja selitti tarpeemme. Pullojen täyttö ei onnistunut täälläkään. Ostimme varalle pienen Camping-kaasupullon – johon oma säätimemme ei veneelle palattuamme testattaessa käynyt. Tämä ystävällinen herra kävi myöhemmin omia asioita hoidellessaan ostamassa meille siihen sopivan säätimen.

4.8. Ensimmäinen todella lämmin aamu – 28 astetta ja lämmin itätuuli. Ihanaa! Purjehdus Aveiroon sujui mainiosti - välillä tuuli piti parin tunnin siestan, jolloin moottoroimme, muuten hienoa menoa. Matkalla Kari hankki meille makrillit illaksi. Alkumatka oli savun kyllästävä, sillä rannalla oli ilmeisesti iso metsäpalo ja itätuuli kuljetti savut merelle. Myöhemmin, tuulen kääntyttyä pohjoiseen, taivaalta alkoi sataa tuhkaa päällemme. Aurinko oli iltaruskonkeltainen savupilvien takana jo puoliltapäivin ja auringonkilo laineilla pronssinväristä. Moista emme ole ennen nähneet! Ankkuripaikkamme oli lentokentän vieressä ja vesitasot nousivat ja laskivat vähän väliä viereiseen jokeen – ilmeisesti kävivät hakemassa vettä metsäpalojen sammutukseen. Onneksi ne lopettivat lennot hämärän tullen. Viranomaiset kävivät taas kyselemässä veneen asiakirjoja. Kärpäset olivat vallanneet Erican päivällä – liekö savu hätistänyt parven merelle ja meille – ja koko päivän niitä murhasimme minkä ehdimme.

5.8. Lentokoneet jatkoivat lentelyään aamulla, ilmassa oli edelleen savua ja kansilla tuhkaa. Tuuli jaksoi puhallella osan matkaa, jolloin purjehdimme virsikirjalla. Figueira de Fozin satamaan tullessa jouduimme ensin kiinnittymään viranomaislaituriin ja ilmoittautumaan, sitten vasta saimme mennä vierasvenelaituriin. Tankkasimme siinä samalla. Satamassa oli kaksi suomalaisvenettä, toinen menossa ARC-kisaan, toinen Välimerelle. Kauppareissu, purjeenkorjausta, suihkut, ruokaa, siivousta, iltakävely olivat loppupäivän ohjelma. Katukäytävät olivat hienosti kivettyjä, kuvioituja. Kaupungilla oli paljon väkeä, vielä iltamyöhään lapsineen kaikkineen. Juuri nukkumaan mentyämme oli palohälytys, ilmeisesti jossain oli taas syttynyt metsäpalo.

6.8. Luulimme aamulla, että oli pilvistä, mutta savupilvet peittivätkin auringon. Veneen kannella oli nokea, tuhkaa ja osaksi palaneita havunneulasia ja muuta roskaa. Jouduimme ottamaan pikastartin satamasta ehtimättä edes pestä veneen kantta, sillä venepoliisi tuli kertomaan, että joki suljettaisiin, sillä sammutuslentokoneet tulisivat ottamaan sieltä vettä. Moottoroimme enimmäkseen matkaa. Yksinäinen delfiini suoritti hyppyharjoituksia iloksemme. Penichen vierasvenesatama oli tupaten täysi, joten ankkuroimme kalastusalusten sekaan. Ei mikään erityisen miellyttävä paikka- ja ensimmäinen, jossa oli jotakin pieniä pistäviä/purevia hyönteisiä. Ihmettelimme tullessamme, kun osa laivoista ja veneistä oli koristeltu värikkäin joulukuusenkoristenuhoin. Asia selvisi illalla: Lisäksi niihin sytytettiin mitä mielikuvituksellisimpia juhlaaloja ja pimeään tultua ne ajoivat väkeä pullollaan kulkueena merelle noin tunnin ajaksi. Ilotulitus- ja aika paljon hätäraketteja (!) ammuttiin ja laivojen palattua oli oikein iso ilotulitus. Póvoa de Varzimissa tapaamamme saksalaisveneilijä kertoi meille, että lomakausi Portugalissa oli alkamassa ja sitä juhliittiin melkein kylässä kuin kylässä – siitä lienee tässäkin ollut kysymys.

7.8. Muutamaa tuntia lukuun ottamatta moottoroimme Isla Berlingan kautta Cascaisiin. Osan matkaa olimme umpisumussa, mutta kuin ihmeen kautta juuri Berlingan kupeessa sumu hälveni. Tarkoitus oli ankkuroitua saaren rantaan, mutta maininkia oli niin paljon, ettemme jääneet sinne. Harmitti, sillä paikka näytti ihanalta korkeine kallioineen, linnakkeineen ja telttaleireineen kallionjyrkänteellä. Ankkuroimme Cascaisin edustalle yhden amerikkalais- ja muutaman paikallispurjeveneeseen seuraksi. Täälläkin rannassa oli koristeltuja veneitä ja ranta väkeä mustanaan, kuorot lauloivat ja rummut pärisivät. Taas laivat ja veneet, ääriään myöten täynnä, kukin ja koristenuhoin somistettuina, joissakin joku patsas kukka-asetelman keskellä, seilasivat merelle palaten jonkin ajan kuluttua takaisin rantaan. Kun illemmalla menimme rantaan, kadulla oli kulkue, jossa kannettiin kukkajalustoille nostettuja pyhimys- ym. patsaita. Meille selvisi, että niitä oli käytetty merellä ja kuljetettiin nyt juhlasaatossa takaisin kirkkoon.

8.8. Aurinkoista, lämmintä. Kävimme kyselemässä vessan vesipumpun osaa venetarvikeliikkeestä. Se luvattiin meille seuraavaksi aamuksi. Tiedustellessani, mihin aikaan, selvisi, että ”aamu” tarkoitti puolenpäivän jälkeen. Kävelimme kaupungilla ja ihastelimme hienoja, kuvioituja katukäytäviä, kauniita taloja ja yleistä siisteyttä. Iltapäivällä kävimme ruokaostoksilla supermarketissa, joka oli varsin lähellä venettä, mutta jouduimme kiinnittämään jollan juuri vastakkaiselle puolelle lahtea, joten saimme raahata ostoksiamme melkoisen matkan.

9.8. Yöllä maininki ketkutteli venettä. Aamulla oli umpisumu, kaupungin taloja ei näkynyt lainkaan ja aallonmurtajan sumutorvi huuteli. Sumun hälvettyä puoliltapäivin menimme kyselemään vessanosia. ”Ei vielä, iltapäivällä.” Siispä kävimme kävelemässä kaupungilla ja kaupassa ja palatessamme saimme osat. Illalla jaloittelimme vielä kaupungilla.

10.8. Lähtö aamulla klo 8, moottorointia puolillepäivin, sitten purjeilla vähän kisantenkin isomman veneen kanssa. Aurinkoista, todella lämmintä. Sinesin satama oli teollisuusalueiden ympäröimä, mutta teollisuus jäi onneksi aallonmurtajan taa piiloon. Näkymä rantaan oli kaunis, hiekkaranta, vanhaa kivimuuria, kirkko kallion päällä ja palmujakin somasti. Swelliä oli aika tavalla. Viereisessä ranskalaisveneessä oli laitettu ajoankkuri (?) puomin päästä sivulle keikutusta vaimentamaan.

11.8. Aurinkoinen aamu, myöhemmin pilvisty. Puolenpäivän jälkeen alkoi taas paistaa ja tuulikin heräsi. Purjehdimme genaakkerilla, mutta tuulen yltyessä (10 – 13 m/s) seilasimme keulapurjeilla ja mesaanilla loppumatkan Baleeiraan. Hieno ankkuripaikka korkeiden kallioiden reunustamassa lahdessa.

12.8. Lämmintä piisaa ja merivesikin on jo muutaman päivän ollut yli 22-asteista. Alkaa olla etelän fiilistä! Hyvä purjehduspäivä ja delfiinejäkin nähtiin taas. Olimme menossa Albufeiran aallonmurtajan taa ankkuriin, mutta paikka näytti niin ahtaalta, että jatkoimme matkaa Vilamouraan.. Albufeirassa oli erikoiset kalliorannat, joiden välissä piileskeli hiekkarantoja. Veneitä oli aika paljon ankkurissa kallionkolosissa. Vilamouran satama oli kallis ja kulkukortista perittiin 30€ pantti, joka palautettiin pois lähtiessä (vaati siis uuden kiinnittymisen ilmoittautumislaituriin!). Satamassa oli erittäin paljon suuria moottoriveneitä ja rantakatu täynnä kuppiloita ja pikku myymälöitä. Ruokakauppa vaikutti aika kalliilta. Illalla kävelimme muutaman tunnin kaupungilla.

13.8. Kävimme aamulla kaupassa ja sitten matkaan! Ensin purjein ”kisaten” hollantilaisveneen kanssa, sitten välillä moottorilla tullen loppuessa, sitten purjein ”väärrään” suuntaan... isoja maininkeja ja sekavaa aallokkoa. Muutama piskuinen lintu piti meille auringonlaskuun asti lentonäytöksiä viistelleen siivenkärjillään lähes aaltoja.

14.8. Puoli kymmeneltä ankuroidimme Sancti Petriin (Espanja). Mielenkiintoinen ankkuripaikka, maasto matalaa, paljon paikallisia veneitä – enimmäkseen pieniä – ankkurissa. Lämmintä 30 astetta, vesi 23,3. Pekoni-, muna-, papu-brunssi (tosin ilman shamppanjaa) maistui mainiolta. Koko päivän tuuli aika kovaa, ja odottelimme tuulen laantumista ennen maihin menoa. Odotellessa Kari teki huoltohommia ja minä pesin pikkupyykkiä. Tuuli ei laantunut, mutta jollailimme kuitenkin tutustumaan oppaan sanojen mukaan ”aavekaupunkiin”. Sitä se olikin, sillä suurin osa rakennuksista oli autiona ja/tai raunioina. Purjehduskouluja ja jokunen kuppila löytyi, muttei muita palveluja eikä juuri asutustakaan.

15.8. Yöllä tuuli kovaa, eikä ankkuri pitänyt. Jouduimme siirtämään venettä ja minä vietin yön ankkurivahdissa herätyskellon kanssa välillä torkahdellen. Tuuli vei aurinkokennolampun, nyt on jäljellä enää yksi ainoa, sillä toinen meni jo yöllä tänne purjehdittaessa mereen. Jollailimme rannalle iltapäivää viettämään. Paikalliset tulivat perhekunnittain (isät, äidit, isoisät ja –äidit, lapset ja varmaan serkutkin) aurinkovarjoineen, tuoleineen, pöytineen, eväslaukkuineen täpö täyteen ahdetuilla pikku veneillään ja rakensivat leirinsä rannalle. Mukavan näköistä meininkiä! Kävelimme hiekkadyneillä ja rantaa pitkin, pulahdimme myös meressä. Ikävää vain, että täällä oli pitkin rantapensaikkoja aika paljon kaikenlaista roskaa. Palattuamme totesimme veneen taas siirtyneen ja ankkuroimme taas uudelleen vähän eri paikkaan.

16.8. Yö meni taas ankkurivahdissa. Aamulla tuuli näytti siedettävältä, joten päätimme jatkaa matkaa. Virhe! Vähän ajan kuluttua lähdistämme kevyt vastainen muuttui kovaksi (11 – 17 m/s) ja aallot olivat isoja. Emme kuitenkaan tulleet kääntyneeksi takaisin, joten moottoroimme iso reivattuna Barbateen. Kiinnityimme ilmaiseen aallonmurtajalaituriin, koska itse satama oli täysi. Satamassa oli yksi suomalaisvene (Ninni kipparina Mikko Oksanen) ja englantilaisvene (Sandrine) jossa oli suomalaisnainen. Kävelimme ikävää rantakatua supermarketiin, jossa oli hyvät valikoimat tavaraa, mutta meno ja meininki kuin Stockmannin Hulluilla Päivillä.

17.8. Puolipilvistä, mutta lämmintä. Huolto- ja siivoushommia. Kävimme supermarketissa ja jouduimme tutustumaan maailman hitaimpaan makkaranmyyjään, jonka liikkeet olivat kuin hidastetusta elokuvasta ja

joka ei näyttänyt osaavan puhua ja paketoita makkaraa yhtä aikaa. Kassoilla oli myös käsittämättömät jonot ja meteli hurja. Illemmalla kävimme nettikahvilassa, muutoin emme jaksaneet kierrellä kaupungilla. Päivän mittaan laiturilla alkoi täyttyä ja veneitä oli monessa rivissä rinnakkain. Illalla kävimme Mikon luona Ninnissä maistelemassa islantilaista (hevosenkakalla) savustettua lohta ja Mikko piipahti Ericassa.

18.8. Yöllä joku piittaamaton moottoriveneilijä ajoi ohi kovaa ja aiheutti isot aallot. Joku rysähti, heräsin siihen ja luulin, että perässämme oleva vene oli osunut meihin. Aamulla selvisi, että Erican kylki oli osunut betonilaituriin lepuuttajista huolimatta ja kyljessä oli ruma jälki. Hieno purjehdus ensin pilvissä mutta lämpimässä, sitten aurinkoisessa säässä Gibraltarille. Vuoret kaikessa karuudessaan olivat henkeäsalpaavan kauniita. Välillä virta oli voimakas ja Erica heittelehti kuin vikuroiva hevonen, eikä Helmeri (autopilotti) jaksanut hoitaa ohjausta. Tuntui hienolta purjehtia Gibraltarin salmesta, toisella puolella Afrikka (korkeat kalliot) ja edessä Gibraltarin valtava vuori. La Linean ankkuripaikka on pitkän aallonmurtaajan suojissa (Espanjan puolella). Barbatessa tapaamastamme Sandrinesta tultiin kertomaan meille, että täällä on syytä lukita jolla huolella ja katsoa tarkkaan, minne sen jättää, (nämä terveiset saimme myös Kanarian Jussilta) sillä tänään olivat pikkupojat yrittäneet varastaa naapuriveneen jollan – onneksi onnistumatta. Kivillä olivat kuitenkin heitelleet varkauden estäjää.

19.8. Pilvistä mutta lämmintä. Kävimme Gibraltarin puolella. Kaduilla oli väkeä vilisemällä ja pääkatu reunustettu mitä erilaisimmilla myymälöillä – aika paljon elektroniikkaa ja vaatteita. Menimme

köysiradalla ylös kallioille (412 m) kuuluisia Gibraltarin-serkkujamme katsomaan. Heti hissikopista ulos tultuamme yksi turisti laski reppunsa maahan etsiäkseen siitä jotain. Ajatustakin nopeammin yksi apina syöksyi paikalle ja nappasi repusta sipsipussin ja kapusi tyytyväisenä sen kanssa kaiteelle. Jollain konstilla se sai pussin auki ja siinä se naposteli perunalastuja sievästi yksi kerrallaan. Apinoita oli paljon ja ne olivat aika kesyjä. Niiden ruokkiminen oli 500

£ sakon uhalla kiellettyä, mutta siitä huolimatta turistit syöttivät niitä – jotkut typeryksissään jopa pastilleja ja purukumia! Kävelimme pitkin kalliopolkua päästäksemme kaikkein korkeimmalle kohdalle – ihan emme onnistuneet, sillä paikka oli eristetty piikkilangoin – mutta melkein kuitenkin. Tuli hiki!

20.8. Lämmintä edelleen. Jouduimme hiukan etsimään ruokakauppaa, mutta löytyi se viimein – ja oikein hyvä supermarket. Edelleen hämmästelimme kaupassa vallitsevaa hirmuista meteliä. Iltapäivällä kävimme tankkaamassa Gibraltarin puolella ja täytimme vesitankin. Kaasupullon täyttö ei onnistunut täälläkään – neuvottiin Espanjan puolelle. Siispä palattuamme läksimme pullojen kanssa La Lineaan. Kyselimme rannalla olijoilta huoltoasemaa ja saamiemme epämääräisten ohjeiden mukaan läksimme etsimään sitä. Hiki valuen marssimme ja vihdoinkin löysimme yhden aseman. Siellä ei kuitenkaan moista palvelua ollut ja kun henkilökunta kuuli, että olimme kävelleet La Lineasta asti, heitä alkoi kai säällittää ja minä sain aseman logolla varustetun viuhkan ja taksikin meille tilattiin. Yhteisen kielen puutteesta huolimatta asia saatiin selitettyä taksikusille, joka vei meidät toiselle huoltoasemalle – turhaan. Siispä takaisin veneelle. Päätimme, että kaasun hankinta saa jäädä Madeiralalle, jossa se purjehdusoppaan mukaan onnistuu.

Toivottavasti! Illalla oli sankka sumu, joka peitti jopa noin sadan metrin päässä olevat veneet ja vähän kauempana olevan aallonmurtajan pään kokonaan.

21.8. Sumuinen aamu, mutta lämmintä. Kari teki huoltohommia ja minä taas tämän kirjallisen työn tähän vaiheeseen. Nyt paistaa jo aurinko, ja kohta lähemme kiikuttamaan tätä tarinaa eteenpäin.

Mukavia syyskesän päiviä toivottavat

Arja ja Kari

